

1. ΣΤΑΣΗ ΖΩΗΣ ΕΝΑΝΤΙ ΤΟΥ ΑΛΛΟΥ

Μέσο: ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ

Ημ. Έκδοσης: . . .07/08/2023 Ημ. Αποδελτίωσης: . . .07/08/2023

Σελίδα: 6

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ
ΜΕΣΣΗΝΙΑΣ
ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Στάση ζωής έναντι του άλλου

Η ανεκτικότητα στη θρησκευτική ετερότητα

Το θλιβερό γεγονός της βεβήλωσης και της προσβολής ιερών βιβλίων συγκεκριμένης θρησκευτικής κοινότητας δεν αποτελεί απλά μία ενέργεια με την οποία δηλώνεται μόνο η έλλειψη σεβασμού σε κάθε μορφή και έκφραση θρησκευτικής ετερότητας, στο ατομικό και συλλογικό δικαίωμα του θρησκευτή ή της ελευθερίας της θρησκευτικής συνειδήσεως. Ούτε αποτελεί ακόμη μία πράξη απαξίωσης και αποτροπιασμού των θρησκευτικών συμβόλων και των αρχών και αξιών, οι οποίες θεμελιώνονται σε καταστατικά κείμενα διεθνών και ευρωπαϊκών οργανισμών και ενώσεων, επειδή με τις ενέργειες αυτές αμαυρώνεται ο αλληλοσεβασμός μεταξύ

των πολιτών και ναρκοθετείται η ειρηνική συνύπαρξη στο πλαίσιο της θρησκευτικής διαφορετικότητας σε μία κοινωνία πολυπολιτισμική και πολυθρησκευτική.

ΤΟ ΑΝΗΣΥΧΗΤΙΚΟ όλων αυτών των δράσεων είναι αφενός η νομική απαξίωση η οποία υποδεικνύεται και υφίσταται πλέον, μετά την κατάργηση των άρθρων 198, 199 και 201 του Π.Κ. με τα οποία η Πολιτεία κάποτε εξεδίλυνε το ενδιαφέρον της για την προστασία της θρησκευτικής ετερότητας και την επίτευξη της θρησκευτικής ειρήνης στο κοινωνικό σύνολο, και αφετέρου η αντίληψη ότι κάθε δράση, η οποία νομοθετικά δεν είναι επιλήψιμη ή κολάσιμη, μπορεί να είναι κοινωνικά και ηθικά αποδεκτή και αρμόζουσα, έστω και αναγκαστικά, παρέχοντας με τον τρόπο αυτό το άλλοθι του υπάρχοντος νομικού κενού ή την αξιολογική θέωση μιας τέτοιας δράσης.

ΠΕΡΑΝ όμως όλων αυτών, το «ήθος» κάθε ανθρώπινης κοινωνίας υποδεικνύει μία ανεκτικότητα, η οποία δεν είναι έκφραση απλής ανοχής και σεβασμού. Είναι μια στάση ζωής έναντι του άλλου, του θρησκευτικά διαφορετικού, χωρίς να εκδηλώνεται με ένα αίσθημα υπεροχής που ταπεινώνει ή καταδυναστεύει τον «άλλον», τον «διαφορετικό», αυτόν δηλα-

δή που δεν συμφωνεί θρησκευτικά μαζί μας, άλλως δημιουργείται μια κοινωνική σύγκυση μεταξύ μιας δεδομένης πλειοψηφίας ή μειοψηφίας, της δυνάμεως του ενός έναντι του άλλου, της «ανοχής» της πλειοψηφίας έναντι της μειοψηφίας ή της διεκδίκησης της μειοψηφίας έναντι της πλειοψηφίας.

ΒΕΒΑΙΑ, βρισκόμαστε απέναντι και σε μια λανθασμένη αντίληψη εάν θεωρήσουμε ότι η ανεκτικότητα της θρησκευτικής ετερότητας είναι θέμα απλά και μόνο αριθμητικής υπεροχής και όχι ζήτημα ποιοτικής στάσης. Για την αυθεντική έννοια της ανεκτικότητας, ο έτερος καθίσταται η απαραίτητη συνέπεια για τον άλλον και ο άλλος μοναδικός και ανεπανόλητος παράγοντας για την ύπαρξη του έτερου, σύμφωνα προς το «μηδείς το εαυτού ζητείτω αλλά το του ετέρου έκαστος» (Α' Κορ. 10, 23-24).

Ο ΚΑΝΟΝΑΣ μιας τέτοιας στάσης μάς κατευθύνει «ίνα μη μόνον μάθωμεν αλλήλων ανέχεσθαι... αλλά και υπέρ εαυτούς αλλήλων κήδεσθαι» (Μάξιμος Ομολογητής, ΡG 20, 725). Μας προτρέπει να ανεχόμεθα διωκόμενοι (Α' Κορ. 4, 12), να συγχωρούμε ανεχόμενοι (Κολ. 3, 13), χωρίς να μας διαφεύγει ότι η πραγματική αγάπη «ου ζητεί τα εαυτής» (Α' Κορ. 13, 5).